

Arrest

nr. 142 310 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 februari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 2 oktober 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 27 februari 2003, deze asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 april 2003. Op 22 mei 2003 werden de Belgische autoriteiten gecontacteerd door de autoriteiten van Groot-Brittannië met de vraag om betrokkene in het kader van Dublin-akkoorden weer van hen over te nemen. Op 11 juli 2003 verklaarde België zich akkoord met de overname en op 10 september 2003 werd betrokkene teruggebracht naar België. Op 28 februari 2008 werden de Belgische autoriteiten opnieuw gecontacteerd door de autoriteiten van Groot-Brittannië met de vraag om betrokkene in het kader van Dublin-akkoorden opnieuw van hen over te nemen. Op 07 maart 2008 stemt België in met de overname en op 18 april 2008 komt betrokkene opnieuw aan in België alwaar hij op 21 april 2008 een nieuwe asielaanvraag indient. Deze asielaanvraag werd op 25 januari 2010 afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 30 maart 2010 en verbleef tot zijn volgende asielaanvraag illegaal in België. Op 29 oktober 2010 diende betrokkene een derde asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 02 december 2010 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verkoos echter opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 02 december 2010, verbleef illegaal op het Belgisch grondgebied en diende op 24 maart 2014 een vierde asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 01 juli 2014 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de procedures - namelijk ongeveer anderhalve maand voor de eerste asielprocedure, 1 jaar en iets meer dan negen maanden voor de tweede, 1 maand en 3 dagen voor de derde asielaanvraag, en iets meer dan drie maanden voor de vierde asielprocedure - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Betrokkene stelt dat hij in een prangende situatie verkeert en dat de machtiging tot verblijf de enige oplossing is gezien er een onmogelijkheid is tot terugkeer. Hij verwijst hierbij naar een schrijven van UNHCR maar verzuimde dit schrijven bij de aanvraag tot machtiging te voegen. Hij stelt dat het rapport van UNHCR aantoont dat een terugkeer naar Iran onmogelijk is gezien de schending van de mensenrechten. Betrokkene brengt geen enkel persoonlijk element naar voor dat wijst op een eventueel risico bij een terugkeer naar het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. "In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018). Bovendien werd het rapport in kwestie niet bijgevoegd, noch werd de precieze bron (titel, datum,...) vermeld, zodat de inhoud van het rapport niet kon worden nagegaan. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM

slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene voegt de verblijfstitels van mevrouw D.K. en mijnheer A.A. bij de aanvraag. Hij toont echter niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer behaald heeft; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een attest van inburgering behaald heeft - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar betekent voor de openbare orde en dat hij in zijn asielpprocedure nooit fraude gepleegd zou hebben of arglistigheden gebruikt zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.'

1.3. Op 30 september 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten die op 2 oktober 2014 wordt betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

A.D.

(...)

Iran

bij DVZ eveneens gekend als:

(....)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“III.1. Schending van de artikelen 9 bis van de Vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953, alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

III.2. In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat er een definitieve beslissing werd getroffen in zijn asielpprocedure en dat geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

III.3. Nochtans gaat de bestreden beslissing voorbij aan het feit dat de buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat mijn verzoeker, als cineast groot gevaar loopt bij zijn terugkeer. Het rapport van

Human Rights Watch spreekt boekdelen (<http://www.hrw.org/world-report/2013/country-chapters/iran?page=2>):

Freedom of Expression and Information

According to Reporters Without Borders, 48 journalists and bloggers were in Iran's prisons as of August 2012. On April 4, a revolutionary court notified Mansoureh Behkish, a prominent blogger and supporter of the Mourning Mothers, that she had been sentenced to four-and-a-half-years for "propagating against the regime" and "assembly and collusion against national security." Behkish had been active on behalf of families of victims of the 2009 post-election crackdown and 1988 prison massacres.

In September 2, 2012, authorities summoned journalist Jila Banyaghoob to Evin prison to serve a one-year sentence for "spreading propaganda against the regime" and "insulting the president." Authorities also banned Banyaghoob from practicing journalism for 30 years. Banyaghoob's husband, Bahman Ahmadi-Amoui, is serving a five-year prison sentence on similar charges.

On November 6, authorities notified family members of blogger Sattar Beheshti that he had died in custody following his arrest on October 30. In response to international and domestic pressure, and allegations that Beheshti has been tortured, Iran's judiciary announced on November 11 that it would launch an investigation into what happened, and hold anyone responsible for wrongdoing accountable.

The government systematically blocked websites, slowed internet speeds, and jammed foreign satellite broadcasts. In March 2011, authorities announced that they would soon launch a halal—legitimate—internet to protect Iran from socially and morally corrupt content. In September, they announced that the first phase had been implemented in most provinces.

Dit betekent dat bij een terugkeer zijn leven gevaar loopt, gezien zijn profiel als filmmaker. Immers, in de procedure voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt zijn nationaliteit, noch beroep in twijfel getrokken. Ten onrechte werd in de bestreden beslissing dit element niet onderzocht.

III.4. Daarnaast heeft verzoekende partij onredelijk lang op een definitieve beslissing nopens hun asiel- en regularisatieaanvraag moeten wachten. Mijn verzoekers verblijven reeds sedert 21 maart 2008 ononderbroken in België en voldoen dus aan de criteria van de instructie van 17 juli 2009.

De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt en gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Zij zijn reeds sedert 21 maart 2008 in België, zijnde dus 5 ½ jaar. Op het moment van de beslissing voldeden verzoekers aan het tijds criterium en dient verwerende partij dit te onderzoeken.

De verwerende partij dient eveneens de aanvragen te bekijken vanuit het standpunt van de instructies van 19 juli 2009. Op dit moment volgt de DVZ voor de inhoudelijke beoordeling van 9bis aanvragen nog steeds de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

- Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769: omdat de instructie de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde dat er (buitengewone omstandigheden) moeten zijn, buiten werking zou stellen).
- Maar de staatssecretaris en de DVZ hebben publiek beloofd en verklaard dat zij de criteria van de instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009).
- Toch mag de DVZ geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). De DVZ moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan zijn.

De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleer-artikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3:

- Het vertrouwensbeginsel (beginsel van behoorlijk bestuur dat de rechtszekerheid moet garanderen): 9bis aanvragers vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekendmaakt ook in hun individuele geval worden toegepast; dit is gerechtvaardigd aangezien het over

precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid (weliswaar is de instructie geen bindende wettelijke voorwaarde en moet het bestuur elke aanvraag op zijn merites beoordelen); tot nu toe heeft de overheid zijn belofte om de criteria ten gronde toe te passen nog niet publiek ingetrokken; de burger mag verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook uit de 9bis aanvraag zelf.

• De motiveringsplicht (bij administratieve beslissingen): de DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet; deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken. De standaard motivering van DVZ dat de criteria van de instructie niet meer gelden wegens de RvS rechtspraak en dat ze niet 'kunnen' toegepast worden, is onwettelijk omdat dat een inperking zou zijn van de discretionaire bevoegdheid van DVZ en omdat dat de publieke verklaringen van het bestuur loochent. Het is immers onmenselijk personen, die reeds ruim 5 jaar wachten op een definitieve beslissing, en vergezeld zijn van kinderen, in casu van respectievelijk 8 en 5 ½ jaar, nog ; zouden teruggewezen worden, hetgeen hen compleet zou destabiliseren.

Daarenboven houdt de bestreden beslissing geen rekening met de integratie van betrokkenen in het land. Dat elke beslissing dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verblijf van de betrokkenen. Dat dit niet het geval is. Dat louter verwezen wordt in algemene termen naar een beslissing van 2 jaar eerder en dat niet gekeken wordt naar andere aspecten die het verblijf kunnen wettigen."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, hij niet verduidelijkt op welke wijze dit verdrag door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

Voorts merkt de Raad op dat in de rechtspraak doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van "het" beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfsplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land

van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De vreemdeling heeft de plicht om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing eraan voorbijgaat dat de buitengewone omstandigheid erin gelegen is dat hij als cineast groot gevaar loopt bij zijn terugkeer. Hij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch dat hij gedeeltelijk citeert.

Nazicht van de in punt 1.1. vermelde aanvraag leert evenwel dat verzoeker in zijn aanvraag nooit melding heeft gemaakt van zijn concreet profiel als cineast die gevaar loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker zich heeft beperkt tot een zeer algemene bewering omtrent een onmogelijkheid tot terugkeer en een schending van artikel 3 EVRM, waarbij hij verwees naar een rapport van UNHCR dat echter niet werd gevoegd. Evenmin heeft verzoeker melding gemaakt van het rapport van Human Rights Watch. Nu deze elementen niet werden overgemaakt aan de gemachtigde, kan deze niet worden verweten geen onderzoek te hebben gedaan naar deze elementen.

De Raad merkt op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van nieuwe elementen en nieuwe stukken vraagt verzoeker in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. De Raad kan geen rekening houden met elementen en documenten die slechts naderhand in het verzoekschrift worden neergelegd aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)), zo niet zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden.

3.6. Verzoeker stelt verder dat de buitengewone omstandigheid is gelegen in zijn lang verblijf in België en de duurzame lokale verankering hier. Verzoeker verwijst hiervoor naar de instructie van 19 juli 2009.

De Raad benadrukt dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan*

vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft zijn stelling dat de staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken publiek beloofd hebben de criteria van de instructie te blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid, dient te worden vastgesteld dat dit gaat om een eenzijdige verklaring die geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoeker hier geen middel uit te putten, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoeker meent dat zijn vertrouwen en verwachtingen opgewekt door deze verklaringen, doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

3.7. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen aanvraag mag weigeren omdat niet wordt voldaan aan de criteria van de instructie, maar dit betoog is niet nuttig nu uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat niet werd voldaan aan de criteria van de inmiddels vernietigde instructie. Voorts moet worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing ook nergens een zogenaamde “standaardmotivering” omtrent de vermelde rechtspraak van de Raad van State is terug te vinden.

3.8. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Er werd met name uitgebreid gemotiveerd aangaande de door hem aangehaalde elementen van lang verblijf en de integratie. Zo stelt de gemachtigde vast dat de duur van verzoekers asielprocedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Verder stelt de gemachtigde: *“De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat betrokkene zich geïntegreerd heeft; dat hij lessen Nederlands gevolgd heeft; dat hij een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer behaald heeft; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een attest van inburgering behaald heeft - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Het verblijf van verzoeker en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn dus elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, minstens weerlegt verzoeker dit geheel niet.

Verzoeker stelt nog: *“Het is immers onmenselijk personen, die reeds ruim 5 jaar wachten op een definitieve beslissing, en vergezeld zijn van kinderen, in casu van respectievelijk 8 en 5 ½ jaar, nog zouden teruggewezen worden, hetgeen hen compleet zou destabiliseren.”* Vastgesteld wordt dat verzoeker een alleenstaande man is, die geen kinderen heeft, zodat dit betoog feitelijk grondslag mist en niet kan worden gevolgd.

Verzoeker stelt verder *“Dat elke beslissing dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verblijf van de betrokkenen. Dat dit niet het geval is. Dat louter verwezen wordt in algemene termen naar een beslissing van 2 jaar eerder en dat niet gekeken wordt naar andere aspecten die het verblijf kunnen wettigen.”* Verzoeker concretiseert niet met welke andere aspecten of specifieke omstandigheden van verblijf geen rekening werd gehouden, en beperkt zich tot een vaag betoog dat de bestreden beslissing niet kan ondermijnen. Bovendien is niet duidelijk naar welke beslissing van 2 jaar eerder de bestreden beslissing dan wel verwijst. In elk geval ontwaart de Raad zulk motief niet in de bestreden beslissing.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Evenmin toont verzoeker aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat er geen middelen worden gevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, zodat deze gehandhaafd blijft.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES